Не все як слід в житті у мене склалось...
А зрілість до минулого зірка,
Бо те, що морем в двадцять літ здавалось,
Водиці жменя — після сорока.

Вже молодість минула сонцелика,
Було вже стільки пройдено доріг,
Коли дізнався, що життя — велике,
Але короткий у людини вік.

Раніше я про підсумки не думав,
Далекими здавались ті часи.
А нині бачу з гіркотою й сумом:
Не все, що б зміг, поклав на терези.

Вітчизно, я в боргу перед тобою.
Щодень жертовно жити не зумів:
Де мав мовчати, поспішав з хвальбою,
Де міг кричати, тамував свій гнів.

Я, може, й заслужив твоїх докорів,
Але засвідчу сивиною скронь,
Що був з тобою у смертельнім горі,
Ішов за тебе у жахкий вогонь.

Я спопелілим був наполовину, —
Тож відкидаю сумніви і страх:
Якщо й не подолав усі вершини,
То гідно вмерти — ще в моїх руках.